

Ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου δὲ βασιτοῦνταν. Ὅλοι ἤθελαν νὰ φιλήσουν τὰ χέρια τοῦ γερο - Βασιλιᾶ, ποὺ ἀναγνώριζε τὴν ἀξία τοῦ γιου του, καὶ τοῦ νέου Βασιλιᾶ, τοῦ σωτήρα τοῦ ἔθνους.

Ἐκείνη ἡ ἡμέρα ἦταν ἑορτὴ σὲ ὄλο τὸ κράτος.

Ὅταν ὁ νέος Βασιλιάς Συνετός Β' ἀνέβηκε στὸ παλάτι μὲ τὸν καινούριο ἀρχικαγκελάριό του, τὸν Πολύκαρπο, βρῆκε πάλι ὅλη τὴν οἰκογένεια μαζεμένη στὴν τραπεζαρία.

Κοίταξε τὸ ἀδειανὸ κρεμαστᾶρι πάνω ἀπὸ τὴ χρυσὴ κονσόλα, καὶ ἔβγαλε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ.

— Τώρα, εἶπε, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ κεῖ τὸ ἀπαίσιο γαῖδου-ρίσιο κεφάλι, μπορῶ νὰ πῶ πὼς αἰσθάνομαι ἐλεύθερος νὰ καταπιαστῶ μεγάλα πράγματα.

Καὶ γυρίζοντας στὴ Γνώση, ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε χαρούμενη καὶ ροδοκόκκινη, πρόσθεσε :

— Θέλεις, Γνώση, νὰ μὲ βοηθήσεις ;

— Ἐγώ ; ἀναφώνησε ἡ κόρη καὶ ἔγινε ἀκόμα πιὸ ροδοκόκκινη. Ἐγώ ; Πῶς μπορῶ νὰ σέ βοηθήσω ;

— Νὰ γίνεις γυναικα μου καὶ Βασιλισσά μου, εἶπε ὁ Συνετός. Μοῦ ἔκανες τόσο καλὸ πάντα μὲ τίς πολυτίμες συμβουλές σου ! Πές, Γνώση, δὲ θέλεις μαζί μου νὰ διοικήσεις τὸν τόπο ;

Μὰ πρὶν μπορέσει ἡ κόρη ν' ἀπαντήσῃ, ὁ γερο - Βασιλιάς τοὺς εἶχε ἀρπάξει καὶ τοὺς δυὸ στὴν ἀρχαλιά του.

— Μὲ τὴν εὐλογία μου, εἶπε, ναί ! Μαζί νὰ κυβερνήσετε τὸ Κράτος.

— Καὶ σὰ μάθει τοὺς ἀρραβῶνες σας ὁ θεῖος Βασιλιάς, τί θὰ πεῖ ; ρώτησε γελώντας ἡ Εἰρηνούλα.

— Θα ζήτησει ἐσένα γιὰ τὸ γιό του, εἶπε ἡ κυρα - Φρόνηση.

Καὶ μὲ τὸ μάτι ἔκαψε νόημα τοῦ Βασιλιᾶ νὰ κοιτάξῃ τὸν Πολύκαρπο.

Ὁ δυστυχισμένος ἀρχικαγκελάριος εἶχε χλωμάσει ἔξανα, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια τῆς κυρα - Φρόνησης, καὶ τρέ-

Παναγιώτης

Χαρούμενος, ἀγκαλιάζοντας τὰ παιδιὰ του ...

μοντας κοίταξε τὴν Εἰρηνούλα, σὰ νὰ περίμενε ἀπὸ τὰ χεῖλιά της ν' ἀκούσει τὴν καταδίκη του.

Ἡ Βασιλοπούλα κοκκίνισε, γύρισε καὶ τὸν εἶδε καὶ κατέβασε τὰ μάτια της, ντροπαλὴ καὶ μουδιασμένη.

— Καί... καὶ θὰ δεχθεῖς, Βασιλοπούλα μου ; ρώτησε ὁ ἀρχικαγκελάριος μὲ φωνὴ πνιγμένη.

— Ὅχι, Πολύκαρπε... μουρμούρισε ἡ Εἰρηνούλα χωρὶς νὰ τὸν κοιτάξῃ.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς κάνει τέτοια πρόταση ὁ θεῖος Βασιλιάς, εἶπε γελώντας ὁ Συνετός, εἰδειμὴ θὰ ξαναβάψῃ ὁ θυμὸς του. Γιατὶ τὴν Εἰρηνούλα μας τὴ θέλομε δῶ.

Καὶ παίρνοντας τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς του, τὸ ἔβαλε στοῦ Πολύκαρπου ποὺ κόντεψε νὰ τὰ χάσει ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Ἀπεναντίας ! Πρέπει νὰ μᾶς κάνει τὴν πρόταση, γιὰ ν' ἀρπάξῃ καὶ δεύτερη προσβολή ! εἶπε ὁ γερο - Βασιλιάς ποὺ δὲν εἶχε χωνέψῃ ἀκόμα τὸ γαῖδουρίσιο κεφάλι.

Καὶ χαρούμενος, ἀγκαλιάζοντας τὰ παιδιὰ του πρόσθεσε :

— Καὶ σὰ δὲν τοῦ ἀρέσει, ἀς ἔλθει πάλι μὲ τὸ στρατό του νὰ ξανακινῶσει πῶς τρυποῦν τὰ βέλη τοῦ Κακομοιρίδη...

Μὰ δὲν πρόφθασε ὁ καημένος ὁ θεῖος Βασιλιάς ν' ἀρπά-